

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ ΟΠΩΡΙΚΑ

Η ΒΑΝΑΝΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΝΑΣ

Τὰ νεοφερμένα φρούτα τῆς Ἀθηνάικης ἀγορᾶς. Ἡ ἱστορία τους. Φρύλλοι, παραδέσεις, καλλιέργεια. Οἱ βανανοφάγοι λαοί. Σὲ ποιά μέρη τῆς Ἑλλάδος εὐδοκίμη ἡ βανάνα. Ἡ βανανόκητες τῶν Ἰνδῶν. Ἀλεύρι ἀπὸ βανάνες. Τὰ «παρδεισεύματα» τῶν Κυπρίων. Ἀνανάσσα ἡ ἡμερᾶς, τὸ μεντέρινο φρούτο. Ἀπὸ τὰς Καναρίους νήσους στὴν Ἀγγλία. Περιέργες λεπτομέρειες. Τὰ «φάρμακα ἀνανῶ», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΑ γνωστά φρούτα τῆς Ἀθηνάικης ἀγορᾶς προσετέθησαν τώρα τελευταία καὶ δύο ξενοφερμένα, ποὺ μετὰ τὸν καιρὸ γίνονται περισσότερο ἀγαπητὰ : ἡ βανάνα καὶ ὁ ἀνανᾶς. Ἡ βανάνα ἦταν ἕνας καρπὸς ἀπαγορευμένος γιὰ τοὺς Ἕλληνας, ποὺ δὲν ἔχχαν τὴν εὐτυχία νὰ γευθῶσιν στὴν Αἴγυπτον ἢ στὴς Ἰνδίες καὶ γενθοῦν τὴν ἀβροσύνην της, καὶ νὰ ἀσφραγίσθωσιν τὸ ἀβρότατο ἄρωμά της. Τὸ ὕψιστον τῆς Γενουᾶς δὲν ἐπέτρεπε νὰ εισαχθῶσιν ἐδῶ βανάνες, γιὰ νὰ μὴ μεταδώσων τὴ φιλολογίαν, τὴν καταστραπτικὴν αὐτὴ ἀσθένειαν τῶν φρυτῶν, ἂν καὶ οὐ ἄλλες χόρρες δὲν τὸν ἐλογάζονταν τὸν κίνδυνον αὐτό. Τὰ τελευταία διωξὺς χροῖνα ἡ εἰσαγωγὴ βανάνων στὴν Ἑλλάδα ἐπετράθη καὶ ἔτσι τὸ ἀροματικὸ αὐτὸ γεμματοῦ φρούτο ἐπολιτοποιήθη καὶ ἐδῶ, καὶ ἔφτασε νὰ φηγοῦνται καὶ σ' αὐτὰ τὰ σινεματικὰ ἀποφοροποιεῖται. Ἡ ἔφετην μάλιστα παραγωγή ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ ἡ βανάνας κατανήσαν τὸ φηγοῦται.

τρώγεται. Ὡστόσο, οἱ Ἀθησῖνοι βράζουν τὶς τρυφερὲς κορφές τῶν φυλλῶν της καὶ τὶς τρώνε σαλάτα ἢ σπασέ, με ζῆτζα βοῦδαίου! Δὲν εἶνε διωξὺς παράξενον, Μήπως τὸ ἴδιον δὲν κύνουν καὶ οἱ Ἰάπωνες μετὰ ὀρειότερα χροῖσάνθημά τους, ποὺ τὰ μαγειροῦν πεζόματα; 4) Ἡ βανανεία ἢ Σινική. Τὴν καλλιεργοῦν στὴν Κοκκιναίαν, με σφόδρον. Οἱ Κινεζοὶ τὴν ἀγαποῦν πολὺ. 5) Ἡ βανανεία ἢ Παναρέα ἢ Παναρέα, γνωστὴ καὶ ὡς «Συαὶ τοῦ Ἀδάμ», εὐδοκίμη στὴς Ἰνδίες. Πολλοὶ μάλιστα πιστεύουν ὅτι βανάνα ἦταν ὁ ἀπαγορευμένος καρπὸς ποὺ ἔφαγαν οἱ Πρωτόπλαστοὶ στὸν Παράδεισον, καὶ μάλιστα βανάνα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἶδους, ἡ παρδεισεύματα κ.τ.λ.

Ἡ βανανεία εἶνε θεραπευτικὸ φρούτο. Οἱ Αἰγύπτιοι τὴν τρώνε καὶ φημένη, ἀλλὰ καὶ μαγειροῦν με φρέσκο ροῦτρον. Οἱ Τζαζαροῦλάστες τους φητιάνουν καὶ πᾶστα βανάνων, με ἀλεύρι.

Ἡ βανάνα ἀποτελεῖ τὴν τροφὴν ὀλοκλήρου λαῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν, ὅπου ἀπλόνοταν ἀτέραντες βανανοφάγοι, καταλάθιναν. Γιὰ νὰ φηγοῦν ἡ βανάνα πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ φητὸ νομάζον τριῶν ἐτῶν.

Μὰ στατιστικὴ ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἐτησία παραγωγή βανάνων εἶνε ἐξατὸ φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐτησίαν οἰοπαραγωγή ἄλλου τοῦ κῶσιου!

νότερο φρούτο τῆς Ἀγορᾶς μας καὶ τρώγονται ἀπ' ὅλο τὸ λαόν.

Ὁ ἀνανᾶς διωξὺς εἶνε νεοφερμένος. Μόλις εἶνε ἕνας μήνας ποὺ ἔφταν τὸν πρῶτον ἀνανᾶδες, ἀγοραστῶς ἀπὸ τὰς Καναρίους νήσους.

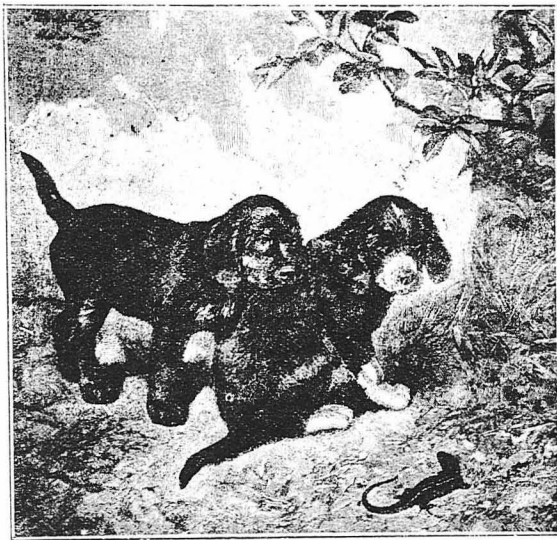
Θὰ γράφουμε λοιπὸν ἐδῶ μερικὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὰ διὰ αὐτὰ ὀπωρικά τῆς ἐποχῆς, ποὺ ἦσαν νὰ σινεματικοῦν τὰ πορτοκαλλία καὶ τὰ μήλα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, πᾶ ἴδιον τὴν ἱστορίαν τους καὶ... τὴ φιλολογίαν τους.

Καὶ πρῶτα γιὰ τὴ Βανάνα.

Πολλοὶ νομίζουν ὅτι ἡ βανανεία εἶνε δέντρο. Λάθος... Εἶνε ἀπὸ ὀσπάρια ἕνα τεράστιον φητὸ, γηγενεῖσι, με φῦλλα μεγάλη, πλασιὰ, ἐπίανον σὲ μακροτάτον κοτσάνη, ποὺ φητάνει ὡς στὰ δύο μέτρα. Στὴς μασητάς τὸν τροφιστικὸν αὐτὸν πρῶτον ἀπλοῦν, ἔφηγοῦνται, στὴν κατὰλληλὴ ἐποχῇ, ἀβροσύνη βλαστῶς, ποὺ πᾶ ὀσπάρια τῶσιν καρπῶς, ὅσα εἶνε τ' ἀνθὸς του, γηγοῦνται.

Υπάρχουν δώδεκα εἶδη βανάνων τῶν θερινῶν χωρῶν τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς. Τὰ γνωστώτερα εἶνε τὰ ἑξῆς τέσσαρα εἶδη : 1) Ἡ βανανεία ἢ Παναρέα. Εἶνε τὸ κριώτερον εἶδος, καλλιεργεῖται γιὰ τοὺς ὀρειοὺς καρποὺς του, κινώσιν στὴς Ἀνατολικῆς Ἰνδίας, ἀπὸ τὰ χροῖνα τῆς ἀρχαϊότητος. 2) Ἡ φηνοδοῦρη. Ἀναίσιος τὴν ἀνομάσιν Μορῶν. 3) Ἡ βανανεία ἢ Παναρέα ἢ Παναρέα ἢ Παναρέα. Τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν παράγει καρποὺς, καλλιεργεῖται διωξὺς ἀτέραντες φητιές γιὰ τὴν κλωστικὴν. Ἀπὸ τὰ κοτσάνια του βγάζουν ἐκεῖνες τὶς χοντροὺς καὶ στερεοὺς κλωστῆς ποὺ φητιάνουν τὸ σπάγγον, τὰ ὀφάρια τὰ φηγοῦνται, χωρὶ σπάρια καὶ εἶνε γνωστὴ στὸ ἐμπόριον ὡς καὶ βανανεία ἢ Παναρέα. Τὸ καλλιεργεῖται ὀλοκλήρου, οἱ Φηλιππῖνοι ὀλοκλήρου οἱ διωξὺς καὶ χωρὶ τὸ λινάρι. 3) Τοῦτο εἶδος βανάνων — τὸ μεγαλύτερον — εἶνε ἡ βανανεία ἢ Παναρέα ἢ Παναρέα ἢ Παναρέα. Στὴ χώρα τοῦ ῥίλου μας Βασιλιᾶ Τυρφαί, εἶνε τὸ διακοσμητικώτερον φητὸ. Βγάνει ἀφθονῶς στὴν Ἀθροσῖνα, κροκοῖ διωξὺς καὶ στὰ θερινὰ κλιματῆς τῆς Εὐρώπης. Γιὰ ἀρῶτη φητὸ τὸ ἔφταν στὴν Εὐρώπην ἐτὴ 1853 καὶ ἀπὸ τότε τὸ καλλιεργεῖται ὀλοκλήρου τὸν μεγαλύτερον βοτανικῶν κήπων. Ὑψὸς ἀπὸ τὰ σπάρια τῶν Ἀθροσῖνων βλέπει κανεῖς θαυμάσιες βανάνες. Ὁ καρπὸς τους δὲν

□ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □

Ὁ... ἔχθος!...

Ὁ βλαστὸς τῆς βανάνων παράγει 200 ἕως 250 καρποὺς με συνολικὸ βάρος ἕως 50 ὀκάδες. Τὸν κῶσιον πρῶτον ἀπλοῦν ὀφάριασιν οἱ καρποὶ του καὶ τὸν κροῖνον σὲ μέρος καλῶς ἀεριοῦμενον, γιὰ νὰ γίνῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ ὀφημιστικὴ. Καὶ βλέπει κανεῖς τὴν παρὰ σαρκώδη φηοῦδα ἀπὸ πρῶτον νὰ γίνετα κίτρινη, σὴν κίτρινη, ὀλοκλήρου εἶνε κατὰλληλος γιὰ φηγοῦν.

Ἀπ' τὶς βανάνες παράγονται διάφορα βιομηχανικὰ προϊόντα μεγάλης ἀξίας. Στὰ ἐργοστάσια τῆς Ἀμερικῆς βγάζουν τὸ βανανείον ἢ Παναρέον γιὰ γηλασμάτια, βγάζουν ζάχαρον, οἰνότνευμα καὶ ἄλλα. Στὴς Ἀντίλλες νήσους φητιάνουν καὶ ἕνα θαυμάσιον κροκὸ ἀπὸ τῆς βανάνων, γηλοῦσιον. Στὴ Γουιάνα φητιάνουν καὶ... ζῆδι ἀπὸ τῆς βανάνων.

Ἡ καλλιέργεια τῆς βανάνων στὴς Ἰνδίες εἶνε ἀρχαϊότητος. Ὁ Πλίνιος τὴν ὀνομάζει Παναρέα καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, στὴν περιήρησιν ἐκστρατείας του, ἔφαγε ἀφθονῶς βανάνων. Τὸ πρῶτον εἶνε ὅτι στὴ Μαλαβάρη οἱ ἰθαγενεῖς τὴν ὀνομάζουν τὸ ἴδιον : Παναρέα...

Ὁ ἱστοριογράφος τῆς Κύπρου Λουκιανὸν λέγει ὅτι στὸν καιρὸ του (1750) τὸ νησί παρῆγε θαυμάσιες βανάνες, τὶς ὀνομάζει οἱ Κύπριοι ἔφαγαν Παναρέα ἢ Παναρέα.

Σήμερα ἡ βανάνα καλλιεργεῖται σὲ μερικές μεσημβρινῆς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, προπάντων στὰς Καλιᾶμας καὶ στὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης. Οἱ καρποὶ του δὲν εἶνε πρῶτης ποιότητος, ἀλλ' ἀποδοῦνται τρώγονται.

Ὁ μέγας Ἀγγλος ποιητῆς Μίλτον, στὸν «Ἀπολοσθέντα Παράδεισον» του περιγράφει σὲ ὀρειοὺς στίχους τὴ βανανείαν. Ἴδου ἡ σχετικὴ μετάφρασις ἀπὸ τὸ Ἑ' Βιβλίον :

«...Ἡ Βανανεία ἀπλόνη τους πικνοὺς κλάδους της, τόσο μακροὺς, ὥστε τὰ παραβλάσταρα τους, γέροντας σὲ γῆ, βγάζουν εἶδες, καὶ σὴν παιδιὰ μεγαλοῦνον γύρω ἀπὸ τὴ μάνα τους. Ἐσεὶ ἡ βλάστησις τῆς Βανανείας σχηματίζει θελοτὸ κῶσιον, ἀνάμεσα σὲ πικνοὺς καὶ ἐκτεταμένους κλώνους... Πολλὲς φορὲς, ὁ Ἰνδὸς βοσκὸς, θέλοντας νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς ἀκνίτης τοῦ φηγοῦροῦ ἥλιου, καταφεύγει σὺς πρῶτον θόλους τῆς

βανανίας κι' από κεί φυλάει τα πρόβατά του.

Οι Ίνδοι περιποιούνται ξεχωριστά τη Βανανία. Τη θεωρούν σαν σύμβολο της θεότητας τους, και για τις ευφροσύνες που τους παρέχει, της αποδόουν σχεδόν θείες τιμές. Η δυναμικότερη λαχόνας (ναός) των Ίνδικων Θεών χρίζεται μέσα σε πικρές βανανιαιτίδες. Έτσι οι Βραχμάνες—δηλ. οι ιερείς των Ίνδων—μπορούν να ζήν και να προσεχίζονται στη δροσιά, μακριά από τον κόσμο, σαν άσκητα.

Απ' όλους τους λαούς, οι Αιγύπτιοι είναι οι περισσότεροι βανανοφάγοι. Έχουν μάλιστα την ευτυχία να τρώνουν τον εύριμο καρπό θρεμμαμένο έλανο στο φυτό του, και όχι όπως έμεις, μίνες δόλοληρους μετά την άποσπότη του. Όσοι έγγειθησαν βανάνες στην Αίγυπτο λένε ότι είναι πολύ γλυκύτερες απ' αυτές που έχονται εδώ.

Επίσης οι Άγγλοι τρώνε πολύ τις βανάνες. Ολόκληρα φορτία φτάνουν κάθε μέρα στην αγορά του Λονδίνου και στις άλλες πόλεις. Τις πουλούν άζωμα και στα μπαζάρια. Τώρα έχει γίνει της μόδας στο Λονδίνο μία παιγνιδιάρικη φροσύνη—ανάλογη με τη δική μας : «Φορέις φανέλλα» : Οι άστευμένοι οι Άγγλοι ρωτούν : —Χάβ γιοφ μπανάνες ; (δηλ. «Έχετε βανάνες;»).

Ο άνανας, ως νεαρό φρούτο, τώρα μόλις διαδίδεται και στην Εύρωπη. Εκπ' του παρόντος τών τρώον ή γλεντιέδες τών Παρισίων κέντρων, οι πλούσιοι κλπ. Αποδέχεται, ότι γιοφυράει και στα σάιτα τών σατυρικών φύλων, ως διακοσμητικό όργανιστικών συμποσίων.

Το φυτό που παράγει το νεότερο αυτό όπωρικό λέγεται από τους βοτανικούς «Α ν α ν ά σ α η ή η μ ε ρ ο ς». Πολλαπλασιάζεται με καταβολίδες ή εναιρίδες βλαστάς, που τούς γέρνουν στο έδαφος και τούς παραχόνουν για να σχηματισθή νέο φυτό...

Η άνανάσα έχει μακρόν και σκληρά φύλλα, σαν γράντια σπαθιά. Μετά καρπό, στην καρδιά του φρούτου, ξεπετιέται ένα κοτσάνι, ως έννομο μέτρο, που τελειώνει σε έξοχουσια, το όποιο μετά 20 μίνες γίνεται καρπός, ο άνανας. Στην κορυφή του ο άνανας έχει μία μικρή τούφα από σκληρά φύλλα. Το κοτσάνι που θα χαρτοφορήσει δεν θα ξανακάνη πειά καρπό. Η άνανάσα καλλιεργείται εύκολα. Δεν έχει μεγάλες απαιτήσεις, θέλει έδαφος φτωχό και άμυονδρο, άλλ' είναι εύαισθητή στη χαμηλή θερμοκρασία. Είνε φυτό τών θεσιών χώρων. Κυρίως εύδοκιμεί στα νησιά Άντίλλες, Καναρίους, Άζώρες ή και στα θερισιόηη της Εύρωπης...

Η βραχμανία βγάδι από τη σάρκα του καρπού αυτού ένα όρωαο λίκρο, που το άγατούν ξεαφρετικά οι Άγγλοι, τόν «Α ν α ν ά — π ό ν τ ς». Το έμπορεύονται και ως μαμειλάδες, σε κοτυία.

Στη Βραζιλία οι βιομηχανοι, από τις κλωστοές τών φύλλων της άνανάσας φτιάχνουν τα γνωστά κολοκαριβά κίφασια άνανα.

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΞΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Όσοι έχουν την περιέργεια να μάθουν τί έπληρώνοντο άλλοτε οι διασημότεροι συγγραφείς, ως διαβάσουν τών παρακάτω συμπληρωματικών, τών όσων μέχρι σήμερα έγγραψαμε σχετικάς, κατάλογο.

Ο Ραζίνας από το περίφημο δράμα του «Ανδρομάχη» κέρδισε μονάχα 200 λίβρες. Οι περιηγητή πάλι «Χαρακτηρές» του Λά Μπρωγιέ έπλούτισαν τόν εκδότή τους και δεν απέφεραν κανένα κέρδος στο συγγραφέα.

Επίσης ο Ρουσσώ από τών «Αμιλίω» τόν κέρδισε 6.000 φράγκα. Ο δέ Ντιντερό για τήν κολοσσία τών Έργων κλοπιδαιία έπαιρνε ως έτησια άμοιβή χίλια φράγκα, ενώ οι εκδόται της κέρδιαν άπάνω από δύο έκτατομύρια.

Ο περίφημος ποιητής Ντελλί από τίς μεταφράσαι τών Έρωσιών τών Βιργιλίου κέρδισε μόνο 400 λίβρες, ενώ από τίς μεταφράσαι της «Αινειάδας» τού έμεινε κέρδος 40.000 φράγγων.

Κατόπι θυμω οι συγγραφείς άρχισαν να γίνονται άπαιτητικώτεροι.

Έτσι ο Σατωβριάνδος για τα «Πέραν του τάφου άποκημιονεύματίν τών έλαβε έφάρμας 250.000 φράγκα και επί δώδεκα χρόνια έτησιο εισόδημα 12.000 φράγγων. Για να δώσει δέ ο ίδιος το προνόμιο της δημοσιεύσεως τών ύπολοίπων έργων του, έπληρε για συγγραφέα δικαιώματα μισό έκτατομύριο.

Ο Θέρσορς τήν περιφήμη εικόσάτομη Ιστορία τών τήν έπούλησε αντί ένός έκτατομύριου φράγγων. Ο Λουδοβίκος Β' έλαβ πάλι έπούλησε στα 1846 τήν «Ιστορία της Γαλλίας Έπαναστάσεως» αντί 500.000 φράγγων.

Ο Αμαρβίνος στα τελευταία χρόνια της ποιητικής του σταδιοδρομίας πουλόσε κάθε τόμο ποιημάτων τού στους έκδότας αντί 50.000 φράγγων.

Ο Σταντάλ αντίθετος, σε διάστημα εικοσιδύο ετών δεν κέρδισε απ' τα έργα τού παρά μόνο 5.760 φράγκα. Ο δέ Φλωμπέ παραχώρησε στον έκδότή τών τήν άβανατη «Μαντινά Μλοβαρν» αντί 400 φράγγων!

Η πόλησις τέλος τών έργων τού Βίκτωρος Ούγκω από τήν έποχή τού θανάτου τού μέχρι τού 1895 απέφερε στους κληρονόμους τού το κολοσσίο ποσόν τών 5.800.000 φράγγων!

Ο Βισμαρκ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Τα νεανικά χρόνια τού Σιδερού Άρχικαγκελλάριου. Στην έξοχική έπαυλη τού Βισμαρκ. Πώς έμπνεύσε τους ζήνους του. Η άλεπούδες και ή φιλενάδες της κ. Βισμαρκ. Μία κληνητική έκδρηση. Ο κ. ντε Βιλντστάτς μέσα στη λάσπη. Η ασυργιανία τού Βισμαρκ. Με το δάχτυλο στη σκανδάλη τού όπλου. Η άγωνία ένός δυστυχισμένου άνθρώπου.

Ο πρόζηρη Βισμαρκ, ο μέγας αυτός πολιτικός, ο όποιος ένωσε τί Γερμανία και τήν έκανε ένα από τα μεγαλύτερα κράτη τού κόσμου. Ήταν, κατά τή νεότητά του, ένας εύθιμος και διακοσμητικός τύπος.

Έμεινε, έκείνη τήν έποχή, στην έξοχη και ζούσε κάπως μονότονα, όπως άλλωστε ζών όσοι οι εύγενείς που μόνον στην έπαρχίες.

Γιά να διασκεδάσει λοιπόν τήν πλήξη τού, έκανε ό,τι του κατέθανε απ' το μυαλό και σκόρανε στους δειούς τού και τούς φίλους τού ένα σισρό φάρσε, πολλές απ' τίς όποιες ήσαν κάπως σκληρές.

Όταν, π. χ., είχε ξένους στην έπαυλή τού, έπιανε το πρωί στα δωμάτια τούς και, ενώ αούτοι κομωόντουσαν, έδωχε το πιστόλι τού και πυροβόλυσε πλάι στ' αούτιά τούς, για να τούς ξινηγήσει...

Άλλες φορές πάλι, ενώ ή μητέρα τού βρισκόταν μαζί με σεβαστές κυρίες στο σαλόνι και κωμδέντιες, ο νεαρός Βισμαρκ έπιανε ξέσπαινα μέσα και παρατόσως δύο—τρεις άποπούδες, τίς όποιες είχε πιώσει στις παρτίδες τού... Φαντάζεστε εύκολα το τί άκολούθησε τότε...

Γιά όλους αούτους τούς λόγους, οι γνωστοί τού είχαν ένομιναίσει τόν μέλλοντα μεγάλο πολιτικό «Ο δαιμονισμένος Βισμαρκ».

Κάποτε ο Βισμαρκ, μαζί με το φίλο τού κ. ντε Βιλντστάτς είχαν βγει για να κληνηήσουν μπαζάρσε.

Ο κ. ντε Βιλντστάτς, ένας τεράγιονος και γρηνατόσμος Γερμανός, ήταν πολύ χοντρούς και βαρές. Σε μία στιγμή λοιπόν, καθώς θέλησε να πυροβόλησει μία μπαζάρσε, και όλη τού ή προσοχή ήταν συγκεντρωμένη άπάνω σ' αούτην, πάτησε το πόδι τού άπάνω σ' ένα βάλλο, γεμάτο λάσπη, που τόν σπάζαιαν τα χόρτα και γώθηκε μεσ' στις λάσπες ως τίς μουσάλες.

Άρχισε τότε να καταβάλει άτεγνωσίμενες προσπάθειες για να βγει έξω, να βοηθήσουν όλοσνα άζωμα και πολύ... Είχε χωθεί τοσα ως το λαιμό. Άίγο άζωμα και το σώμα τού θα χοντόταν μέσα στο βάλλο... Είχε γίνει πελιδνός απ' τόν τρώμο τού... Φώναζε, ούρλιαζε, άφριζε...

Απαθής παρατέρα, ο Βισμαρκ τόν εκόπταζε ήσυχά και σφύριζε ένα κληνητικό τραγοδι. Ούτε κοινοτόαν απ' τί θέσι τού για να βοηθήσει το φίλο τού.

Τέλος, έπειτ' από μία τελευταία άτελισμένη επίκληση τού κ. ντε Βιλντστάτς, φάνηκε πως αρχινηρήκε κάπως και φωνάζε με φέγγμα στο δυστυχισμένο σύντροφό τού :

— Αγαπητέ μου φίλε, θέλεις να σου πω τί γνώμη μου... Δεν θα βγής ποτέ ζωντανός απ' αούτή τήν τρούα. Δεν βλέπω κανένα τρόπο για να σε σώσω...

— Βοήθεια!... Έλθε... ούρλιαζε ο κ. ντε Βιλντστάτς.

—Μά τί φρονάει, αφού είσαι χαμένος ; τού άπάντησε ο Βισμαρκ. Είσαι πολύ έπίμονος ! Μά άκου... μπορώ να κάνω κάτι για σένα έπειδή είσαι κληνός μου φίλος. Μπορώ να σε απαλλάξω από τήν άγωνία σου, ή όποια θα έινε τρομερή σ' έξεντελειότη... Θα σε πυροβόλησω λοιπόν κατακέφαλα και έτσι θα δώσω τέλος στην άγωνία σου... Μην άνηρηχής... Είνε ζήτημα ένός λεπτού.

Και, λέγοντας τα λόγια αούτα, γέμισε μπρός στα μάτια τού φίλου τού το όπλο τού και έβαλε το δάχτυλο τού στη σκανδάλη... Φανόταν τόσο άποκημισμένος να κύνει αούτο που έλεγε, όστε ο κ. ντε Βιλντστάτς ληρημόσως το βάλλο, όπου βρισκόταν βυθισμένος ως το λαιμό και, καταβάλλοντας μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, κατόψωσε να πυστή από ένα δέντρο και να βγεί έξω. Το έκανε αούτο για να γλυτώσει απ' τού τομφέα τού φίλου τού.

Αμέσως κατόπι σοφιστάτικα κάτω ξιαντλημένος, σχεδόν λιποθυμημένος, μί σωμένους.

Ο Βισμαρκ έξεακούσθησε να τόν κλητάξει με το ίδιο ύφος, ενώ ο φίλος τού τού φώναζε :

— Άκαρδε!... Κακέ!... Άθλιε!... Τότε ο μέλλον Σιδερούς άρχικαγκελλάριος τού άπάντησε :

— Καλέ μου φίλε, βλέπεις πως είχα δίκιο... Σ' αούτν τόν κόσμο δεν πρόσει να ύπολογίσει κανείς παρά μόνο στον έαυτό τού... Γαύ σου!...

Και, λέγοντας αούτα, σφύριζε στο σαλί τού και έφυγε χωρίς άλλες διατυπώσεις, άφροντας τού φτωχό Βιλντστάτς να ξελασποθή στην όχη τού βάλλο.

Ο Βισμαρκ στην έξοχη

